

KLUK SI HRAJE

(z básn. sb. Křižovatky mezi řádky © 2017)

Kluk si hraje,
chytá vodu klackem.
Je celý od bláta,
stojí ve vodě ve vyhrnutých nohavicích.
Je plně soustředěn a zabrán
do této světodějně činnosti.
Chytá vodu klackem

NACHÁZÍME SE NA NÁDRAŽÍ VE STŘEDNÍ EVROPĚ

(z básn. sb. Křižovatky mezi řádky © 2017)

A protože v tom vagónu lítá motýlek
a velmi rád by vyletěl ven
a ten vagón je připojen na dva další
a chybí zde jen lokomotiva
a protože kolem běhají děti
a postávají lidé osamoceně
nebo po skupinkách
a protože opodál šumí restaurace
nižší cenové skupiny
a někteří z cestujících sedí na lavičkách,
nacházíme se na nástupišti
jednoho z nádraží
ve střední
Evropě.

RÁDIO VÁM POVÍ, JAK SE VĚCI MAJÍ

(z básn. sb. Křižovatky mezi řádky © 2017)

Rádio vám poví,
jak se věci mají,
že je venku bláto,
nebo svítí slunce.

Jsem hrozně rád,
že to takhle je,
protože už nemusím
vůbec na to myslet.

Suma prŕniku

(z básn. sb. Blahoslavení caparti © 2018)

Poetika duše,
protetika těla.
Na koníku kluše
víla rozechvělá

Napětí noci,
touha zvůle moci.
Prŕlom prostoru a tvaru,
radost z nezaslouženého daru.

Radost z odříkání,
lásky dávání a braní,
nostalgie širých dálek,
falešných proroků a prohraných válek.

Požehnání hudby šťastné,
spásonosné, sudby jasné,
prozření harmonií ticha.
Jak na věčnost se zvyká?

Čas není I

(z básn. sb. Blahoslavení caparti © 2018)

Čas není,
zívá ti do kapes a pod kapucu
inverzního snění
nesplnitelných tužeb
obětí první a druhé světovém války,
kolmo na utajená přání,
mecho – medových dlení,
ouha – po setmění,
to jsou ta, co nejvíc chceme,
ale nikomu je neřekneme.

Čas není,
zpívá si fujara za kuropění,
a skřítek odvedle se kření:
co blízko je
neb daleko?
Vše se mění
a podstata času stále známa není.
Tak řekni kolik úderů na věži
bude trvat tahle báseň,
moje pění?

No tak: „Řekni to.“
„Kolik?“

Hladolící junioři

(z básn. sb. Blahoslavení caparti © 2018)

Hladolící junioři,
obětokvětní caparti,
šelmokoketní brouzdáci,
černokulantní zobáci.

Continuo Barbora
ta nikdy nic nezvorá,
disconnected Oldřich,
už tam byl jen pro smích.

Hurá, paka, hurá na ně.
Přitom vzadu kryjte saně.
Když snad něco nesvedem',
na saních jim ujedem'.

Poučení z těchto řádků:
dej se rychle do pořádku
a buď hlavně v pohodě,
„páč vo tom ... vo tom to je.

“Něco v nás si hraje
(z básn. sb. Dveře dokořán © 2019)

Něco v nás,
hluboko kdesi,
snad v srdci, snad v duši,
snad v hlavě, temenní čakře,
sestro má, můj bratře,
cosi v nás
toužebně
chce v každé fázi životaklusu,
rozverně žít dětský čas
a nepropásnout žádný špás.

A dneska zas.
Něco v nás
Skáká a volá,
zpívá a tančí,
kreslí a maluje,
blbne a jančí,
básničky, písničky,
legrácky, kuličky,
na mámu a tátu,
v nejširším formátu,
cukr káva
slepá bába,
zlatá brána,
limonáda,
čaj, rum,
berany,berany,
bum ... duc. ... bum.

Tesám já do tebe

(z básn. sb. Dveře dokořán © 2019)

Tesám já do tebe
lásky své výhonky,
za kořínky, za kmínky,
za větve a za stonky.

Každý sám za sebe
vztahuje úponky.
Čekáme až nebe
otevře závorky.

Řekl kýbl kýblu

(z básn. sb. Dveře dokořán © 2019)

Řekl kýbl kýblu:
Teď se zase dozvíme,
co dnes měli k jídlu
lidi - někdy čumíme.“

„Druhý kýbl odpovídá!
tolik špíny ani z mýdla,
nemůže v žaludkun být,
a potom se nepoblít.“

Kýblu zpátky odvětil:
„To naše práce,“ odtušil.
„Kdyby lidé neblili,
práci bychom ztratili.“

Fráze lásky na procházky (Z básn. sb. Spontanea © 2020)

Říkej mi ta krásná slova,
za která se všechno schová.
byť jen říkanka bláznova
přesto chci je znova - znova.

Šeptej mi tu jasnou zprávu
oděnou jen v prostém hávu:
Láska patří všem a všude,
kdo požádá, mít ji bude.

Zpívej mi ta slova v písni,
esemeskou mi je písni,
Prozrad' mi ta sladká slůvka,
co se vejdou do olůvka.

Napiš mi ta slova nová,
na papíře do růžova,
Dokud láska svěžest dává,
důvody své neudává.

Přednes mi ta slova jemně,
až se setmí, při lucerně.
Obdivovat jejich kráse
chci se dnes a zítra zase.

Laboratoř duše

(Z básn. sb. Spontanea © 2020)

Laboratoř duše kráčí němě, hluše,
labyrintem světa koňmo tundrou kluše,
Dopátrá se bděle pravdy smělé všeho,
v časoměru citů - memů, z celé duše.

Květy radosti svobodně zpívají
na úvod vtipnou kaši vám dávají
Pak přijde hluboké zapřemýšlení,
moc humoru však v té písni není.

Co hledáme, čím strádáme, čeho se bojíme,
Raději dřív než později my svůj krajíc dojíme,
A budem' se nanovo nevinně ptát:
„Kdo má mě a kdo nemá v té chvíli rád?“

Obhajoba rýmovaček

(Z básn. sb. Spontanea © 2020)

Ten, kdo píše rýmovačky,
nemá z toho žádný kačky,
a ten kdo je nepíše
má zas' jiný plačky hračky.

Ten, kdo píše ostošest
nemá času na bolest
tu totiž, když srdce svírá
rýmovačka odebírá.
(žal vypírá).

A když tvoje duše pláče,
a nechceš už 'ni koláče,
- cukr, káva limonáda -
měla, však už nemá ráda.

A tak raděj' ejchuchu“
na těle i na duchu,
„Ono se to nezblázní,
když jsme trochu svérázní.“

O čem se zpívá

(Z básn. sb. Písně hvězdných poutí © 2021)

Písně, písně hvězd
květinám v nás dají kvést,
podél nespočetných žití cest,
kde každý to své břímě musí nést,
krajinou gest slavných i padlých měst,
roklinou zmaru, kde platí už jen Bohem darovaná čest,
kde detektor lži už nerozpozná žádnou zradu ani lest,
ty písně nesoucí k tobě svou živorodou zvěst,
o míru, kerého nedosáhne ani nejmocnější pěst,
o lásce, která i bolesti druhých umí nést,
o daru, jež povznese tě výš než doufal jsi se vznést,
o pokoře, kterou jenom silní znají snést,
o radosti, co se dává,
o prozření, jež přidává,
o mlčení , které zlatem
váženo je rozvážně.

Preface: Písně, písně hvězd

(Z básn. sb. Písně hvězdných poutí © 2021)

To všechno jsou „jenom“ písně, co se odráží od tvých
ušních boltců,
praděde, dědečku, otče tati tatínku, synu synku synečku,
vnoučku i pravnoučku,
co vstupuje do tvé mysli, vědomí, podvědomí i nevědomí,
do tvého věčně roztouženého i unaveného těla,
prababi, babi babičko, matko mamí maminko, dcero dcerko
dceruško, vnučko i pravnučko,
co se odehrává na pozadí i popředí našich chaotických,
však přece soustavně směr hledajících myslích,
bratře brácho bratříčku, příteli, kamaráde v boji, kolego,
spolupracovníku, kmotře kmotříčku, strýci strejdo strýčku
strýcu,
známý z výtahu a z FB, sousede,
co se rodí a umírá v našich genech, hormonech, nočních
vizích,
zapomenutých snech a nikdy nevyslovených nadějích,

ženo lásko miláčku, sestro sestřičko, přítelkyně,
kamarádko kámoško ze školy nebo z vlaku,
kolegyně, známá z vchodu odvedle, kmotro kmotřičko, teto
teti tetičko.

To všechno jsou „pouhé“ písně,
co zbavují nás nesnesitelné trýzně,
do které vržení nekompromisně
chceme je mít jako hudbu duše,
však mnohdy plují jemně, tiše,
kolem nás, jak pavučinou váté,
někdy požehnané, jindy klaté,
nenápadné, však přeci vlivné,
nenásilné, však vpravdě silné.

Písně kruté i smutné, milosrdné i svůdné,
písně košilaté i bezuzdné, písně svaté i cudné.